

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Patris Gonzali Sylveriae, Societatis Iesv Sacerdotis

Godinho, Nicolao

Coloniae Agrippinae, 1616

Diuino instinctu agnoscit se Christi Martyrem futurum, quod & ipse sæpius prædicit, & insigni prodigio à Deo præmonstratur. Cap. X.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44032

calceos illos velit induere, itineri faciendo necessarios. Gonzalus ad hæc nouis sibi calceis opus nõ esse; sufficere quos habet: qui si tandem in via deficiant, quod erit reliquum, nudis pedibus sine magno periculo posse confici. Videt homo, quatumcunque nitatur, nihil se aut precibus, aut rationibus acturum. Consilium ergo init dolosè ac faceret pium. Conuenit cum aliis, vt cum deuentum erit ad statutum locum, què adusq; Gõzalum sunt comitaturi multi simul ac frequentes in eum irruant, ac per spiciem amplexandi, manusque deosculandi, ipsũ è solo eleuent, & brachia manusque impediãt, quò interim detractis veteribus calceis, possint illi noni, inuito ac renitente ipso, pedibus induci. Ita factum. Tum pater captum se beneuolo dolo agnosces, nõ putauit pietatis vim vi vlla amplius repellendam, ne in amicorum caritatem nimis inofficiosus videretur. Profectus igitur est nouis calceis indutus: veteres autem, reliquiarũ loco, cum veneratione à ciuibus asseruati.

Diuino instinctu agnoscit se Christi Martyrem futurum, quod & ipse sapius prædicit, & insigni prodigio à Deo præmonstratur.

CAP. X.

VITAE suæ finem illustri martyrio decorandum, diuino instinctu creditur agnouisse. Res sic habet: Erat Conimbricæ quidam maleficij reus. Hic sententia iudicis morte damnatus, eum ad supplicij locum duceretur, comitem habuit

buit Gonzalum, à quo in rebus animi, vt apud Christianos fit, vsq; ad vltimū spiritū iuaretur. Vbi iniecto laqueo suspēsus homo vitā finiit. Tum verò Gózalus ad circumfusum populū è patibulo cōcionari; de mandatorum obedientia, de mutua pace & concordia, de pulchritudine eius iustitiæ, quæ suum cuique tribuit, neminem lædit, nemini infert iniuriam, deniq; de scelerum omnium detestatione multa grauitè & vehementer dicere, omnesque ad pietatem & salutis desiderium exhortari. His demum expeditis colligit se ad patibuli locum à tumultu magis liberum, vt pro demortui anima tantisper deprecetur. Plurima ibi mente agit de illo mortis genere, de ministerio carnificum, de patiētis ignominia, de confluentis populi multitudine. Dein ad Caluarix locū cogitatione transiens, sibi Christū præsentem statuit, summa Iudæorū militumq; fauitia crucifixum, probris omnibus maledictisq; vexatū acerbissimis tortū doloribus, omni prorsus humana ope auxilioq; destitutum. Hæc secum inflammato studio meditatus, sic ad martyrij tormenta opprobriaq; exarsit, vt tum maximè quanta potuit contentione, hæc violentæ & ignominiosæ mortis genus à Deo sibi efflagitauerit. Nec solū impetrauit, quod demonstrauit euentus, sed quid in ea re sibi esset euenturū, aperiente Deo, prænouit; domum enim reuersus, cū martyrij beneficium, sibi diuinitus concessum, celare præ gaudio nō posset, socijs omnibus, quibuscum loquebatur, cœpit iterum & sæpius dicere, se à Deo petiisse, atq; etiam impetrasse, vt alligato ad collum laqueo mortem pro religione oppeteret. Ita verò palam, frequenter, & constanter hoc ipsum asseuerabat, vt nemo tunc dubitaret, non demortem tantū, sed de mortis etiam genere fuisse

42 VITAE GONZALI SYLVERIAE
diuinitus admonitum. Hoc primum martyrii sui
vaticinium alijs deinde praedicationibus confirma-
uit. Solitus erat ex humilitatis studio suam saepe o-
peram coco nauare, vt ij solent, qui ad id munus ex
obedientia sunt addicti. Conimbrica igitur cum es-
set, vt ex oratione solita ardentior, ac latior surgens,
in culinam se conferret, vbi ad cocum venit; Exerce,
inquit, frater mi, hoc iumentum, (suum corpus si-
gnificabat) quod Dei causa raptandum est, & in flu-
uium proiciendum, vt neq; coli neq; agnosci ab vl-
lo vaquam possit. Illud quoq; notissimum fuit, quod
cum aliquando Olysiptone, in templo professae domus
sancti Rochi, concionem haberet ad populum, in-
solito exultans gaudio, atq; huc se voluens, & illuc,
gutturq; ostendens, versa ad collum manu, ita fer-
tur dixisse; Hoc guttur, fratres mei, facio tanti,
quanti ex humanis rebus nihil. Quin etiam quidquid
haberi ab hominibus potest, nihili praeter illo pendo,
quoniam propter Christum adeo arcte atq; immani-
ter stringendum est, vt impedita respiratione, via vi-
tae sit intercludenda. Expectabatur Praepositi gene-
ralis consensus, vt, quod ardentem Gonzalus expe-
tebat, in Indiam proficisceretur. Veniunt tandem ab
Urbe literae, quibus professionem Generalis appro-
bat, & rata esse iubet. Quidam, re secreto cognita, ad
Gonzalum properat, arcte complectitur, & pro lato
nuntio exigit strenam. Illi Gonzalus sedato vultu atq;
hilari intuens, Gratias, inquit, tibi ago & habeo qua
possum maximas. At scias, quod ad meam profesio-
nem attinet, non mihi nuntiarum rem nouam, cum iam
pridem sim de illa certissimus. Cum deinde Lusita-
ni superiores ad eandem professionem impedi-
dam, quod magnum prouinciae suae detrimentum
asserre videretur, vnum ex socijs cum literis mitte-
rent ad Franciscum Borgiam, qui tum in Hispania

Societatis Commissarium agebat hominem Sylueria offendēs, Frustra, inquit, laboratur; quò minus ad Indos proficiscar, nulla prorsus humana vis vnquã efficiet; diuino decreto statuta res est, ac firma. Leonẽ Henriquiũ, cùm Lusitanæ Societatis prouinciã moderaretur, coram multis narrantem audiuius, se & Gonzalum ex Conimbricensi Collegio in proxima oliueta aliquando egressos, laxandi animi causa inter ambulandũ dulces de diuinis rebus inferuisse sermones, quibuscum Gonzalus in Dei amorem incredibiliter exarsisset; tũ verò apprehenso sibi atq; arctè stricto brachio ita dixisse, Quid agis mi Leo? Eia diuinas laudes, quantum potes, mecũ celebra. Scias me pro Christi fide mortem subiturũ; hoc verò corpus eò proiiciendũ, vbi nequeat amplius inueniri. Hæc palam atq; in magno sociorum confessu affirmavit Henriquius, vir rara vitæ sanctimonia, & pari fide notissimus. Per id tempus nunciatum in Lusitania, Antonium Criminalẽ Parmensem eum, qui in Societate Iesu martyrij gloriam primus induxit, in Orientali India ad oram Parauanam pro defendendo Christi grege à Bagadis Narsinghæ populis impio ferro fuisse confossum. Eo nuntio, qui ad similem palmam sociorum voluntates magnopere incitauit, sic vnus Sylueria inflammatus est, vt videretur prorsus exire extra sese. Quippe recordatione promissæ à Deo, obtinendæq; in illis regionibus coronæ sic exsiliit, vt eius animus ingenti gaudio perfusus, cū intracorporis angustias capi nõ posset, dilatãdi se spatiũ foris quæserit: Ita vulgò creditũ, ac dictum est. Ceterũ tot ac tanta de Gonzali martyrio vaticinia mirabile prodigiũ excepit. Cum aliquando in templo S. Rochi sacris de more operaretur, quo tempore calicem in sublime ferebat, vt Christi

Christi

44 VITAE GONZALI SYLVERIAE.

Christi sanguinem adorandū exponeret, qui rei di-
uinae intererant, notātes Gonzali manus cruore ma-
didas, mirari in primis vehementer; mutuo de in in-
uestigare, quīnam atq; vnde cruor ille vtramq; ma-
num sic inficiens, pro manārit? vt tamen incerta sunt
iudicia vulgi, & plerumq; minus in veritatem pro-
penſa: quidam effusum ē calice Christi sanguinem;
alij vulnus ab aliquo clauo fortē inflictum; alij cau-
ſas alias minūſ aptas comminiſcebantur. Euentus
porrō fama cū ingentis populi aures ſubitō occu-
paſſet, ad Reginam quoq; Catharinā peruenit. Illa
verō rei agnoſcendae percupida acciri, ad ſe iubet
Michaelem Turrianum ex Societate Ieſu, qui à con-
feſſionibus ipſi erat. Quærit ab illo, quid Gonzalo
cōtigerit, quæve illius cruoris cauſa fuerit? An ē ca-
lice per imprudentiā Christi ſanguinē in manus ef-
fuderit, quod magna vulgi pars opinabatur? Reſpō-
det Michael, rē omninō nouam ſibi narrari, ac tunc
primū audire ſe, viſas Gonzali manus, dum cali-
cem attolleret, cruentatas: ſi quid tamen id ſit,
non dubitare, quin ſanguis Christi effuſus non fu-
erit. Ea, inquit, in Gonzalo eſt animi ſubmiſſio, atq;
id propriæ abiectiōnis ſtudioſum, ſereniſſima Regina,
vt ſi quid ei, vel inuito accidiffet, ex quo pati ali-
quid dedecoris poſſet, nulla id ratione eſſet occulta-
turus, ſed coram omnibus atque in propatulo poſi-
turus, vt veluti ex re malè geſta pudore aſſici, repre-
hendique poſſet; deinde quonam pacto is, qui litan-
ti Gonzalo miniſtrauit, aut ignoraret effuſionem
ſanguinis, aut ſileret, ſi effuſum vidiffet? ſed & illud
per ſe conſtat, ſanguinem Christi ē calice effuſum,
cū ſub vini accidentibus ſit, non ita potuiſſe ma-
nus inficere, vt cōtentæ apparerent, quod ipſa docet
experientia. Quid igitur, inquit Regina, illud fuit,
quod

quod nemo adstantium non vidit? aut vnde euenire potuit, vt manus viderentur cruentatæ, cum non essent? Ego, inquit Turrianus, quid actum sit, definire certò non possum; si mihi liceat pro eximia Gonzali sanctitate aliquid suspicari, dicam, eo fortè ostento significatum, quod in ore multorum est, fore vt vir egregius & Deo maximè carus, fuso pro religione sanguine semetipsum victimam offerat Christo, quem tunc æterno Patri in sacrificio Missæ offerebat. Placuit interpretatio Reginae, cui Gonzali virtus, quam satis notam perspectamque habebat, facillè suavit, eo signo gloriosum mortis genus pro Deo obeundæ permonstrari.

Ad Indos proficiscitur, & Prouincialis prepositus constituitur.

CAP. XI.

CAPIT amplissimus Gonzali spiritus vno Lusitanix Regno non poterat. Magis ergo magisque cupiebat diffundi, vt parem votis suis materiã reperiret. Hæc hominem causa impulit, vt longè latèque patentibus adiret orientis solis regiones, vbi ingenti laborum inundatione inexplebilem animi sui sitim insatiaret. Anno igitur à Christo nato M. D. LVI. illo nimirum ipso, quo beatissima Ignatij de Loiola anima vitæ mortalis vinculis soluta ad æternam patriam profecta est, soluit Olysiopone Gonzalus, & per immensam maris Oceani vastitatẽ plena periculis ac difficultatibus nauigatione, in Indiã contendit, maximum externis æquè & domesticis relinquens sui desiderium. Quæ toto nauigationis tẽpore in naui præstiterit; quantumq; & exemplo & doctrina nautas iuuerit, reputare quiuis secum facilius poterit, quàm possim ego explicare. Prima
illi